

[Arne Melchior]

de for det, man gerne vil opnå, nemlig opsparring og investeringslyst, evne og mulighed derfor.

Jeg har ikke meget tid tilbage og skal derfor i telegramstil blot sige, at til konfiskeringstendenserne i buketten hører yderligere indgrebet over for folkepensionen, som jo netop er en hele folket tilkommende pension – altså dem, der når at blive gamle nok. Ligeledes er forslaget om ændring af pensionsbeskatningsloven, lovforslag nr. L 66, hvorefter man vil hæve skatten af disse selvpensioner fra 25 til 40 pct., også en konfiskering, selv om det kun gælder beløb, der indbetales efter lovens vedtagelse, fordi kontrakten er indgået under andre forudsætninger. Man griber altså her med tilbagevirkende kraft ind i kontrakter, der er indgået på fuldt legal måde.

Endelig må jeg nævne omlægningen af rentefradragsretten, også et så vidtgående indgreb og af så megen misundelse præget indgreb, at jeg finder det utænkeligt, at man på de 14 dage, som vi har inden jul, skulle kunne forhandle disse ting igennem.

Ja, hele denne sang kunne vel gå på refænet »Bortset fra det, fru kammerherreinde, så går det godt, så går det godt«, men vi kan altså ikke bortse fra alle disse ting. Det kan hverken mit parti eller andre partier, og derfor vil jeg meget indtrængende opfordre statsministeren til at søge at lede lovgivningsarbejdet i den retning, at det absolut nødvendige vedtages pr. 1. januar 1980, men at vi i øvrigt bruger den januar måned, der ellers skal føres valgkamp i, til at gøre de andre ting bedre, end de er i øjeblikket. Må jeg igen erindre om, at det altså er de hårdeste indgreb nogen sinde efter regeringens egen vurdering. Så kan man anstændigvis ikke være så magtfuldkommen og så sikker på, at man har ramt rigtigt denne gang – det har man jo prøvet før, ikke altid med lige stort held – at man siger: nu er der altså 14 dage – take it or leave it!

CD er fortsat et midterparti. CD er fortsat et samtaleparti, og dette ord samtaleparti skal forstås derhen, at vi er til at tale med for regeringen, som vi har været det for skiftende regeringer, på en sober måde. Med en enkelt undtagelse, hvor vi trådte lidt ved siden af, har man kunnet regne med os som samtalepartnere. Men vi er naturligvis også samarbejdspartnere og samtalepartnere til de

øvrige partier her i salen, med hvem vi før har kunnet føre frugtbare drøftelser, og vi er mere end villige til også med dem at føre sådanne samtaler, at ikke mindst konfiskeringer undgås, at der kan sættes klare stopklodser over for de tidsler i denne buket, som for befolkningens skyld givetvis ikke må medtages. Det er et helt godt råd til statsministeren, at uden at give folketinget betydelig medindflydelse på denne lovsamlings skæbne vil det ikke lykkes.

Wilhelm (VS):

Aldrig har man set magen til overenskomstperiode, og det er svært at tro, at nogen borgerlig regering kunne have gjort det med socialdemokratiet i opposition. Først et overenskomstdiktat med en nulløsning, så juniforliget med de hidtil skrappeste afgifter, så en 3–5 pct.s devaluering i september, dernæst tilsidesættelse af alle overenskomstmæssige løftebestemmelser ved det midlertidige lønstop, så en 5 pct.s devaluering og nu en såkaldt helhedsløsning, bl. a. indeholdende det største dyrtidstyveri nogen sinde, og hele tiden prisstigninger langt ud over, hvad regeringen forudsatte ved overenskomstindgrebet.

Og det mest forrygende af det hele: sigtet med denne afstraffelse af lønarbejderne, perspektivet i denne permanente straffeaktion mod de mennesker, som skaber værdierne i samfundet, det er såmænd, at arbejdsløsheden om 4 år kan være forøget med 25.000 personer, og at betalingsunderskuddet kan opretholdes nogenlunde på det nuværende niveau.

Om helhedsløsningen er det sagt, at den indeholder både skidt og kanel. Det gør den naturligvis også. Men for ikke at bringe tingene fuldkommen ud af proportion, så må det tilføjes, at blandingen er noget i retning af 95 pct. skidt og 5 pct. kanel – måske ikke i antallet af forslag, men i den samlede byrdefordeling, i de samlede fordelingspolitiske konsekvenser.

Det helt centrale element er lønpolitikken. En fuldstændig tilsidesættelse af alle løftebestemmelser i de overenskomster, et flertal her i tinget dikterede ved lov for mindre end et år siden. Det skrappeste lønstop, der nogen sinde er set for en sådan periode, med fastlåsning af det ellers bevægelige minimallønssystem, med ophævelse af løfteparagraffer,